

مولوی غلام رسول رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْه عالمپوری

مولوی غلام رسول رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْه 1849ء وچ پنڈ عالم پور تحصیل دسویہ ضلع ہوشیار پور وچ پیدا ہوئے۔ آپ دے والد داتاں میاں مراد بخش سی جیہوے قوم دے گجر سن۔ مولوی غلام رسول نے مدہلی تعلیم مولوی حامد کولوں حاصل کیتی۔ فیر پنڈ غازیوں دے مولوی محمد عثمان کولوں اُردو، فارسی تے عربی پڑھی۔

چدوں سلوک دیاں منزلاں ملے کرن دا خیال آیا تے درگاہ حضرت نظام الدین اولیاء دی دے سجادہ نشین دے مرید ہو گئے تے اوہناں کولوں روحانی فیض حاصل کیا۔

کچھ عرصہ پنڈ میر پور وچ مدرس وی رہے۔ فیر ملازمت چھڈ کے مسیت دی امامت تے حکمت اختیار کر لئی۔ 1873ء وچ احسن القاص درگاہ شاہکار تخلیق کیا۔ ایس توں اُڈواستان امیر حمزہ، سسی پٹوں، تے درد بھریاں وچھیاں لکھیاں۔ آپ دے کلام وچ ہجرتے فراق دے بانہجڑ چدے نیں۔ آپ نوں عربی تے فارسی زبانوں اُتے عبور حاصل سی۔ ایس لئی آپ پنجابی قصیاں وچ جیسے موزوں سمجھدے سن عربی تے فارسی دے لفظ استعمال کردے سن۔ ایہو وجہ ہے جی آپ دے کلام وچ عربی تے فارسی الفاظ دی ورتوں بوہت زیادہ اے۔

آپ دے کلام وچ فصاحت، بلاغت، اُچ خیالی تے روانی سب کچھ موجود اے۔ آپ نے 1892ء وچ وفات پائی تے اپنے پنڈ عالمپور وچ امی دفن ہوئے۔ آپ دے کلام وچ منظر نگاری، جذبات نگاری تے کردار نگاری توں اڈ جزئیات نگاری دے سچے نمونے ملدے نیں۔ آپ قادر الکلام شاعر سن۔ زبان تے بیان اُتے عبور رکھدے سن۔

حضرت یوسف علیہ السلام اپنی ماں دی قبر تے

قبر یوسف دی مادر سندی راہ وچ ظاہر ہوئی
اچھلیا دل رویا یوسف دا وکھ میرا دکھ مائی

دیکھدیوں جے درد میرے نوں تحمل نہ سکدی غم ٹوں
دل پتھر پھٹ پڑے ہووے میرے وکھ الم ٹوں

دکھ میرے دے لئے پینڈے دُور دُراڈیاں واناں
دل پُ غم تن دُکھیں بھریا جگر بلیند ماں لاناں

اے مادر فرزند تیرا میں جو نازاں وچ پلپیا
پردیاں دے پنڈھ دُوراڈے ظلموں بدھا پلپیا

میں وچ گود تیری سکھ پائے دکھ پے آج بھارے
دید پدر تھیں طالع مئے وچھڑ گئے پیارے

پردیاں وچ نہ لے چلے مینوں لوک پرانے

ہو پردہسی میں ٹر چلیا درد جگر نوں کھائے

اے مادر میں ٹریا جاندا میریاں متحد مہاراں

ناتہ بھرے قدم دل دکھیں بھری غماں دیاں بھاراں

دیکھ میرا دکھ چھیکڑ واری میں مڑ ملنا تاہیں

خاک قدم تھیں گئی نصیبوں زار رویاں آہیں،

ایہناں مکاناں تے مڑ میری پھیر نہ ہونی پھیری

نہن نہیں مڑ ونے میرے خاک قدم پر تیری

تربت پاک تیری دی دیدن میٹھیں پئی پرے

کیہ جاناں میں ہون میرے کس دھرتی وچ ڈیرے

واہ دردا میں چھوڑ سدھاناں توڑ اجزا صبر دے

ایہہ گل بول کھتر تھیں جھڑیا قداماں وچ قبر دے

دیکھ مائی میں سنگل گل وچ ہتھ پیاں جھٹکریاں

بجھ سٹایا پکڑ کھتر تے گھت پیراں وچ ہڑیاں

نال فریب پد تھیں مینوں جنگل ویر لیاے

ویر کماے دکھ بچپائے قہر غضب سر چائے

باریا مینوں ویریاں وانگوں تے دتیاں ایذاں

کھچ جنگل وچ کنڈیاں اندر پکڑ چھوڑاں لائیاں

کر نکا وچ کھوہے ستیا اتوں سنگ چلاے

کرداناں پردیساں تاکیں ہونڈے مل سدھائے

دیکھ مصیبت جو میں ٹگری میں چلیا کنعانوں

آج وداع نہن خبر نہ آئے کیہ یر پوے جہانوں